

Sygn. akt I ACa 503/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Regina Kurek
Sędziowie:	SSA Grzegorz Krężolek (spr.) SSO (del.) Kamil Grzesik
Protokolant:	Katarzyna Mitan

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2021 r. w Krakowie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. M. (1)

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 13 lutego 2020 r. sygn. akt I C 920/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2 w ten sposób, że wymienioną tam kwotę 442.80 zł zastępuje kwotą 4870.80 zł (cztery tysiące osiemset siedemdziesiąt złotych osiemdziesiąt groszy)

II. w pozostałym zakresie apelację oddala;

III. zasądza od powoda A. M. (1) na rzecz (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T. kwotę 4.590 zł (cztery tysiące pięćset dziewięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;

IV. przyznaje od Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Tarnowie na rzecz adwokata G. P. kwotę 4.590 zł (cztery tysiące pięćset dziewięćdziesiąt złotych) brutto tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Grzegorz Krężolek SSA Regina Kurek SSO (del.) Kamil Grzesik

Sygn. akt : I ACa 503/20

UZASADNIENIE

Powód A. M. (1) , w ostatecznie sprecyzowanym żądaniu pozwu skierowanego przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T., domagał się zasądzenia od pozwanej na jego rzecz kwoty 100.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty , tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych, a także nakazania stronie przeciwnej , aby zaprzestała naruszania jego dóbr osobistych i usunęła dotychczasowe jego skutki poprzez usunięcie imienia , nazwiska i adresu powoda i informacji o prowadzonej przez niego działalności gospodarczej z dokumentów faktur i dokumentów „ WZ” , które ściśle w żądaniu oznaczył – w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku.

Ponadto domagał się obciążenia strony przeciwnej kosztami procesu

Odpowiadając na pozew strona przeciwna domagała się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów postępowania uznając , iż żądanie powoda jest zupełnie nieuzasadnione.

Wyrokiem z dnia 13 lutego 2020r, Sąd Okręgowy w Tarnowie :

- oddalił powództwo[pkt I],

- przyznał od Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Tarnowie adwokatowi G. P. wynagrodzenie w kwocie 442,80 zł za udzieloną pomoc prawną świadczoną powodowi A. M. (1) z urzędu[pkt II] oraz

- zasądził od powoda A. M. (1) na rzecz strony pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. kwotę 377 , tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego [pkt III sentencji wyroku].

Sąd Okręgowy ustalił następujące fakty istotne dla rozstrzygnięcia :

Powód A. M. (1) prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w B., zarejestrowaną od dnia 22 grudnia 2009 roku.

Na początku kwietnia 2014 r., jako podwykonawca, realizował roboty ogólnobudowlane na terenie K. . Tam nawiązał z nim kontakt przedstawiciel handlowy strony pozwanej S. Ś., który przedstawił powodowi ofertę zaopatrywania się w pozwaną spółce. Strony podjęły współpracę handlową, w ramach której powód zaopatrywał się w półce (...) w materiały budowlane.

Sprzedawany towar był rozliczany z odroczonym terminem płatności. Na początku współpracy był to krótki termin, wynoszący 14 dni, później zostały wydłużone do 45 dni od daty wystawienia faktury. Przedmiot zakupów dostarczany powodowi przez odbiór osobisty, transport firmowy lub też przez dostawę bezpośrednią od producenta. A. M. (1) nigdy nie kwestionował jakości , ilości lub terminowości dostarczanych przez spółkę z T. materiałów.

W ramach podjętej przez strony współpracy powód w okresie od 30 maja 2014 roku do dnia 31 lipca 2014 roku dokonał u strony pozwanej zakupu materiałów budowlanych na łączną kwotę 57.711,07 zł, które zostały objęte następującymi fakturami VAT:

-nr (...) z dnia 17 kwietnia 2014 roku na kwotę 1027,80 zł, której termin płatności minął dnia 1 maja 2015r,

- nr (...) z dnia 22 kwietnia 2014 roku na kwotę 1045,01 zł, której termin płatności minął 5 czerwca 2014 r ,

- nr (...) z dnia 17 kwietnia 2014 roku na kwotę 5442,49 zł, której termin płatności minął 1 maja 2014 roku,

- nr (...) z dnia 17 kwietnia 2014 roku na kwotę 61,19 zł, której termin płatności minął 1 maja 2014 roku,

-nr (...) z dnia 30 kwietnia 2014 roku na kwotę 3417,43 zł, której termin płatności minął 14 maja 2014 roku,

- nr (...) z dnia 30 kwietnia 2014 roku na kwotę 6730,26 zł, której termin płatności minął 14 maja 2014 roku,

- nr (...) z dnia 30 kwietnia 2014 roku na kwotę 1567,51 zł, której termin płatności minął 14 maja 2014 roku,
- nr (...) z dnia 30 kwietnia 2014 roku na kwotę 804,92 zł, której termin płatności minął 14 maja 2014 roku,
- nr (...) z dnia 30 kwietnia 2014 roku na kwotę 6160,53 zł, której termin płatności minął 14 maja 2014 roku,
- nr (...) z dnia 23 kwietnia 2014 roku na kwotę 10996,20 zł, której termin płatności minął 7 maja 2014 roku,
- nr (...) z dnia 30 maja 2014 roku na kwotę 9881,08 zł, której termin płatności minął dnia 14 lipca 2014 roku,
- nr (...) z dnia 30 maja 2014 roku na kwotę 301,84 zł, której termin płatności minął 14 lipca 2014 roku,
- nr (...) z dnia 30 maja 2014 roku na kwotę 723,72 zł, której termin płatności minął 14 lipca 2014 roku,
- nr (...) z dnia 30 maja 2014 roku na kwotę 8368,43 zł, której termin płatności minął 14 lipca 2014 roku,
- nr (...) z dnia 5 czerwca 2014 roku na kwotę 927,85 zł, której termin płatności minął 20 lipca 2014 roku.

Wskazane dokumenty faktur były sporządzane w oddziale spółki w S. , a następnie odbierane i podpisywane przez powoda. A. M. (1) nie zapłacił cen w nich wskazanych mimo , iż zamówione i wydane mu materiały w opisane w fakturach , a wcześniej w dokumentach „ Wz „, zostały mu wydane i przez niego odebrane.

Wobec opisanego zaniechania, pozwana spółka wystąpiła przeciwko niemu o ich zapłatę.

Sąd Rejonowy w T. wydał nakazy zapłaty uwzględniające jej żądania , w dniu 14 lipca 2014 roku w sprawie (...), dnia 15 lipca 2014 roku w sprawach (...) i dnia 16 września 2014 roku w sprawie(...)

Postępowania egzekucyjne prowadzone z inicjatywy pozwanej przeciwko dłużnikowi na podstawie wskazanych tytułów wykonawczych , okazały się nieskuteczne.

W tej sytuacji spółka (...) złożyła w Prokuraturze Rejonowej w T.zawiadomienie o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa oszustwa dokonanego przez A. M. (1) na jej szkodę .

W toku tego postępowania przygotowawczego, powód został oskarżony o to, że w okresie od 14 kwietnia 2014 roku do 5 czerwca 2014 roku w S., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru , w celu osiągnięcia korzyści majątkowej , po uprzednim wprowadzeniu upoważnionego pracownika pokrzywdzonej spółki w błąd co do zamiaru i możliwości uregulowania należności wynikających z faktur VAT za zakupione materiały budowlane, doprowadził (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 57.711,07 zł, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sadu Rejonowego dla Ł. w Ł.z dnia 13 września 2006 roku, sygnatura akt (...)za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, objętym następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w B. z dnia 17 kwietnia 2008 roku sygn. akt (...)którym orzeczono wobec niego karę łączną 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolnością, która odbywał między innymi w okresie od 01 maja 2009 roku do 22 grudnia 2009 roku.

Sąd Rejonowy w T.wyrokiem z dnia 9 maja 2017 roku, wydanym w sprawie(...), uznał A. M. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, stanowiącego występki z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 386 § 1 k.k., wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

W wyniku złożonej przez powoda apelacji, Sąd Okręgowy w T.wyrokiem wydanym w dniu 26 stycznia 2018 roku zmienił zaskarżony wyrok Sadu Rejonowego w ten sposób, że obniżył orzeczoną A. M. (1) karę pozbawienia wolności do 1 roku i 6 miesięcy oraz wyeliminował kwalifikację prawną czynu z art. 64 § 1 k.k.

W ramach oceny prawnej zgłoszonych przez powoda roszczeń , uznając je bezzasadne, Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności przytoczył treść norm art. 23 i 24 kc., wskazując od realizacji jakich przesłanek uzależnione jest udzielenie ochrony dobrom osobistym osoby fizycznej i jak , pomiędzy podmiotem jej dochodzącym i potencjalnym naruszcycielem , rozkłada się ciężar dowodzenia okoliczności doniosłych dla rozstrzygnięcia o tego rodzaju roszczeniu.

Odnosząc te generalne uwagi [z punktu widzenia potrzeby procesowej w rozstrzyganej sprawie ponad miarę rozbudowane] do okoliczności rozstrzyganego sporu uznał , że A. M. (1) nie sprostął ciężarowi wykazania , że sposób działania przeciwniczki procesowej z którym łączył naruszenie jego dóbr osobistych , rzeczywiście można uznać za takie naruszenie.

Sąd I instancji argumentował , że powód upatrywał tego naruszeniu w bezprawnym, jego zdaniem, użyciu przez pozwaną spółkę jego danych osobowych oraz tych , które identyfikowały jego działalność gospodarczą- jako (...)na dokumentach faktur oraz „WZ”.

Użycia tych danych nie można uznać za takie naruszenie. Po wtóre , sposób postępowania spółki (...) Sąd I instancji ocenił jako pozbawione cechy bezprawności skoro użycie danych powoda, poprzez ich uwidocznienie na dokumentach rozliczeniowych, było zwykłym następstwem prowadzonej pomiędzy stronami współpracy handlowej.

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach procesu była norma art. 98 kpc i zasada odpowiedzialności za wynik sprawy.

Przy czym Sąd Okręgowy nie wyjaśnił powodów dla których określił należną wygrywającej spółce z tego tytułu sumę na poziomie 377 zł.

Wynagrodzenie. dla ustawionego z urzędu pełnomocnika powoda zostało przyznane przez Sąd I instancji w kwocie brutto 442,80 zł ze środków budżetowych Skarbu Państwa, przy czym Sąd także nie wskazał podstaw określenia jego jego wysokości.

Apelację od tego orzeczenia złożył powód i zaskarżając je w całości, domagał się wydania przez Sąd Apelacyjny rozstrzygnięcia reformatoryjnego w następstwie którego powództwo , w odniesieniu do obu zgłoszonych roszczeń, niemajątkowego i majątkowego zostanie uwzględnione w całości .Ponadto na rzecz pełnomocnika z urzędu zastępującego skarżącego przed Sądem I instancji zostanie przyznana w miejsce kwoty 377 zł zostanie przyznana suma 4 870, 80 zł.

Pełnomocnik domagał się także zasądzenia, ze środków budżetowych Skarbu Państwa na jego rzecz za pomoc prawną udzieloną A. M. (1) z urzędu w postępowaniu apelacyjnym , wobec nie pokrycia go przez reprezentowanego nawet w części.

Środek odwoławczy został oparty na następujących zarzutach :

- naruszenia prawa procesowego w sposób mający dla treści kontrolowanego instancyjnie wyroku istotne znaczenie , a to:

a/ art. 233 §1 kpc , wobec przekroczenia granic swobodnej oceny zgromadzonych dowodów i zastąpienia jej oceną dowolną.

Błąd Sądu miał polegać , zdaniem skarżącego, na nie wzięciu pod uwagę , przy ustaleniu , iż powód rzeczywiście kupował i odbierał od pozwanej materiały budowlane , a wobec tego (...) była uprawniona do wykorzystywania na dokumentach rozliczeniowych tych transakcji jego danych osobowych ,

dokumentu w postaci opinii biegłego sporządzonej w dniu 12 grudnia 2018r oraz postanowienia Sądu Rejonowego w W.z 3 kwietnia 2019r w sprawie (...)

Miało z nich wynikać , że podpisy A. M. (1) na dokumentach „WZ „, dotyczących dostaw towaru przez pozwaną spółkę , zostały sfalszowane,

b/ §8 pkt 6 i §14 Rozporządzenia MS z dnia 3 października 2016r w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu , w ten sposób , iż Sąd I instancji nieprawidłowo określił wysokość wynagrodzenia należnego pełnomocnikowi skarżącego , ustanowionego z urzędu. Zastosował jedynie §14 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia mimo , że poza roszczeniem niemajątkowym powód dochodził roszczenia majątkowego - zapłaty kwoty 100 000 złotych , tytułem zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną następstwami naruszenia dóbr osobistych.

Wobec tego, suma wynagrodzenia powinna zostać określona - gdyby nie wytykany błąd - na kwotę wskazaną we wniosku środka odwoławczego.

Odpowiadając na apelację strona pozwana domagała się jej oddalenia jako pozbawionej usprawiedliwionych podstaw oraz obciążenia A. M. (1) kosztami postępowania apelacyjnego.

Rozpoznając apelację , Sąd Apelacyjny rozważył :

Środek odwoławczy powoda jest w części uzasadniony , prowadząc do zmiany objętego nim orzeczenia Sądu I instancji, w sposób wskazany w punkcie I wyroku Sądu Apelacyjnego.

W pozostałym zakresie apelacja A. M. (1) jako niezasadna podlegała oddaleniu.

Przechodząc do oceny zarzutów apelacyjnych na których opiera się jej konstrukcja odeprzeć trzeba ten , w ramach którego powód neguje sposób w jaki Sąd I instancji ocenił zgromadzone w sprawie dowody.

Skuteczne postawienie tego zarzutu wymaga od strony wykazania na czym , w odniesieniu do zindywidualizowanych dowodów polegała nieprawidłowość postępowania Sądu, w zakresie ich oceny i poczynionych na jej podstawie ustaleń.

W szczególności strona ma wykazać dlaczego obdarzenie jednych dowodów wiarygodnością czy uznanie, w odróżnieniu od innych, szczególnego ich znaczenia dla dokonanych ustaleń , nie da się pogodzić z regułami doświadczenia życiowego i [lub] zasadami logicznego rozumowania , czy też przewidzianymi przez procedurę regułami dowodzenia.

Nie oparcie stawianego zarzutu na tych zasadach , wyklucza uznanie go za usprawiedliwiony, pozostając dowolną , nie doniosłą z tego punktu widzenia polemiką oceną i ustaleniami Sądu niższej instancji.

/ por. w tej materii , wyrażające podobne stanowisko , powołane tylko przykładowo, orzeczenia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2001, sygn. IV CKN 970/00 i z 6 lipca 2005 , sygn. III CK 3/05 , obydwie powołane za zbiorem Lex/

Ponadto nie można tracić z pola widzenia również , że swobodna ocena dowodów stanowi jeden z podstawowych elementów składających się na jurysdykcyjną kompetencję Sądu , który dowody bezpośrednio przeprowadza.

Ma to m. in. i takie następstwo , że nawet w sytuacji w której z treści dowodów można , w zakresie ustaleń , wyprowadzić równie logiczne , chociaż przeciwne do przyjętych przez Sąd I instancji wnioski , to zarzut naruszenia normy art. 233 §1 kpc , pomimo to , nie zostanie uznany za usprawiedliwiony.

Dopóty , dopóki ocena przeprowadzona przez Sąd ocena mieści się w granicach wyznaczonych przez tę normę procesową i nie doznały naruszenia wskazane tam jej kryteria , Sąd Odwoławczy obowiązany jest ocenę tę , a co za tym idzie także wnioski z niej wynikające dla ustaleń faktycznych , aprobować .

To, w jaki sposób apelujący motywuje jego realizację , wyklucza uznanie go za uzasadniony.

W istocie motywy te sprowadzają się ona do wskazania , iż Sąd Okręgowy w ramach podważanej oceny nie uwzględnił dwóch powołanych przez apelującego dokumentów , których treść i znaczenie dla dokonanych ustaleń skarżący zinterpretował jako wystarczającą podstawę dla podważenia oceny i ustaleń faktycznych na których Sąd niższej instancji oparł kontrolowane instancyjnie orzeczenie.

Taka motywacja stawianego zarzutu nie może być uznana za uzasadniona albowiem pomija w zupełności konsekwencje wynikające z normy art. 11 in princ. kpc., nie tylko w postaci związania Sądu cywilnego ustaleniami prawomocnego wyroku karnego co do popełnienia przestępstwa ale także dla możliwości prowadzenia dowodów przez ten Sąd.

Wskazany przepis wyklucza w potęgowaniu cywilnym formalną dopuszczalność prowadzenia dowodów służących potwierdzeniu okoliczności faktycznych , które mogłyby prowadzić do podważenia odpowiedzialności karnej przypisanej skazanemu prawomocnie za przypisany mu czyn.

Tym bardziej Sąd rozstrzygający spór cywilny , dla którego prawomocny wyrok karny ma charakter prejudykatu, nie może ponownie oceniać dowodów zgromadzonych w ramach postępowania karnego.

Do afirmacji takiego postulatu zawartego w apelacji powoda , prowadziłyby natomiast podzielenie ocenianego zarzutu.

Stąd jest on , ze wskazanych przyczyn w sposób oczywisty bezzasadny.

Taka jego ocena ma m. in. i tę konsekwencję , że ustalenia , które Sąd niższej instancji uczynił podstawą faktyczną wydanego wyroku , jako poprawne , Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne.

Usprawiedliwionym jest natomiast kolejny zarzut procesowy , na podstawie którego powód – za pośrednictwem pełnomocnika z urzędu- neguje sposób określenia przez Sąd Okręgowy wysokości wynagrodzenia należnego za pomoc prawną udzieloną mu w procesie.

Jak już wskazano wyżej , Sąd w pisemnych motywach orzeczenia w zupełności nie wyjaśnił podstaw określenia tego wynagrodzenia na kwotę 442, 80 zł [nota bene podobnie jak w odniesieniu do ustalenia wynagrodzenia za zastępstwo procesowe pełnomocnika reprezentującego wyrywającą stronę pozwaną, niezaskarżenie przez którą zażaleniem tej części orzeczenia z 13 lutego 2020r , wyklucza uinstancyjna ocenę jej poprawności].

Jak można sądzić , Sąd Okręgowy ustalił należne wynagrodzenie dla pełnomocnika powoda na podstawie §14 ust. 1 pkt 2 w zw. z §4 ust. 3 Rozporządzenia MS w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu z dnia 3 października 2016 [jedn. tekst DzU z 2019 poz. 18].

Nie dostrzegł jednak , na co trafnie zwraca uwagę, w ramach weryfikowanego zarzutu skarżący powód , iż przedmiotem postępowania , w ramach którego była udzielona powodowi pomoc prawna było , poza roszczeniem niemajątkowym o ochronę dóbr osobistych , także roszczenie majątkowe o zapłatę zadośćuczynienia w kwocie 100 000 złotych.

Zatem wynagrodzenie należne pełnomocnikowi A. M. (1) powinno obejmować sumę dwóch należności , tej określonej przez już wskazane przepisy rozporządzenia z 3 października 2016r ale także przez jego §8 pkt 6 w zw. §4 ust. 3.

W konwencji należne pełnomocnikowi wynagrodzenie powinno zamykać się w kwocie brutto 4870, 80 zł w tym 910, 80 podatku VAT.

Zasadnie zatem reprezentant powoda postulował podwyższenie należnego mu wynagrodzenia do tej wielkości.

W świetle ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie oddalenie obu roszczeń zgłoszonych przez powoda nie naruszało relewantnych dla rozstrzygnięcia przepisów prawa materialnego.

Wystarczy w tym kontekście poprzestać na stwierdzeniu , iż postępowanie dowodowe nie potwierdził aby swoim działaniem , w którym A. M. (1) upatrywał naruszenia swoich dób osobistych spółka (...) dopuściła się ich naruszenia.

Taka ocena wyklucza nie tylko uwzględnienie roszczenia restytucyjnego dla którego podstawą jest art. 24 §1 kc w zw. z art. 23 kc ale także majątkowego , którego źródłem jest art. 448 kc.

Dlatego , w częściowym uwzględnieniu apelacji powoda , Sąd Apelacyjny orzekł jak w punktach I i II sentencji wyroku , na podstawie art. 386§1 i 385 kpc w zw. z art. 24 §1 w zw. z art. 23 kc. i 448 kc.

Rozstrzygając o kosztach postępowania apelacyjnego , Sąd II instancji zastosował art. 98 §1 i 3 kpc. w zw. z art. 108 §1 i 391 §1 kpc i wynikającą z niego , dla wzajemnego rozliczenia stron z tego tytułu, zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy.

Kwota należna od przerywającego powoda na rzecz wygrywającej strony pozwanej , uwzględnwszy , że A. M. (1)zaskarżył wyrok w całości , odnosząc wnioski środka odwoławczego do obu zgłoszonych roszczeń , a koszty te po stronie pozwanej odpowiadały tylko wynagrodzeniu zastępującego ją profesjonalnego pełnomocnika będącego adwokatem , została ustalona na podstawie §2 pkt 6 oraz §8 ust. 1 pkt 2 w zw. z §10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 [DzU z 2015 poz. 1800 ze zm]. [pkt III wyroku]

Orzekając o wynagrodzeniu należnym pełnomocnikowi powoda ustanowionemu z urzędu za postępowanie apelacyjne , przyznany ze środków budżetowych , Sąd zastawał , w odniesieniu do stawek decydujących o jego wysokości przepisy tego samego aktu prawnego.

Sąd Odwoławczy nie znajduje bowiem dostatecznych i przekonujących racji prawnych przemawiających za różnicowaniem stawek tego wynagrodzenia pomiędzy profesjonalnymi pełnomocnikami tylko z tego powodu , że źródła ich umocowań dla reprezentowania stron postępowań sądowych , w odniesieniu do mandatariuszy z wyboru i z urzędu , są różne.

Takie zróżnicowanie jest sprzeczne z przepisami Ustawy Zasadniczej.

W odniesieniu do pełnomocnika z urzędu przyznana kwota wynagrodzenia zawiera należny podatek VAT , jest zatem kwotą brutto.

SSA Grzegorz Krężolek SSA Regina Kurek SSO / del / Kamil Grzesik